

ΣΟΦΙΣΤΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον ποιχχει γρόσα.

Νοεμβρίου δεκαετη,
κι' έκλογησ αύτη θα φέξη.

**Τήν Πριγκήπισαν κι' έγώ
χαροπόσ ύμνολογώ.**

Μας ήλθε, νόρη διαλεκτή, κατάλευχη σαν χρόνι,
κι' είδες τόν Παρθενώνκα μας, παρηγοριά μας μόνη,
κι' αν, ο μη γένοιτο ποτέ, χιονάτη περιστερά,
και τουτο τό ακράβαλο μας λείψη καμιάκι μέρα,
τί θάγωμε να δείχνομε, τί θάχωμε να λέμε; ...!
κνιττώντας τὰ κομμάτια του τή μοιρα μας θά κλάψιμε.

'Ηλθεσ, ω Βλαριδιρόνκα, μ' δόξαμάντων άστρατιάσ
και μ' ανταγκάγιασαν χαρίτων και νεότητος πολλήσ,
την άγάπην μας αν θέλησ, πρόπει να μας άγαπήσ,
και Πριγκήπισα θά γίνης τουτ ά φε λαοφιλήσ.

'Ηλθεσ την Κυριακή
σε μία δοξα κλασική,
κι' έπνεε ντελή βοριάσ κι' έβρυγατο σαν θηριό,
που' τουρτουριζαν και τάτιζ,
και πολλών Ρωμηών τά μάτια
'δάκρυσαν κι' απ' τή χαρά, 'δάκρυσαν κι' από τó κρυό.

Εύχαιε δέξου κι' από μένα, τόν Ευλένο λιμαδόρο,
κι' όπως τάσπρα περιστέρια, που σου 'δωσανε γιά δωρο,
έτσι πάντα να περάσης τή ζωή σου, Πριγκηπέσσ,
'στας ίσοτεράνομας μέσ
μέ τó Πριγκηπόπουλό μας, πουνικι και δημοφιλέσ,
και τó 'ζήλησαν νυφάδες και μεγάλικε και πολλαίε.

Καλώς ήλθεσ, Πριγκηπέσσ, και σε τούτους τούς καιρούσ
τό σκλόνι σου 'ννοήξη, να μας κάνησ και χαρούσ,
να χορέψομε κι' έμειε
πλήρειε δοξέσ και τιμηέσ,
και να κάνουν έτσι κι' έτσι τής λιγαίε φιλαίε των μέτικε
κι' ή 'δικαιέσ μας ή Κοντέσαιε.

Καλώς ήλθεσ, Πριγκηπέσσ, 'σεκλογών άναβρασμούε,
και γιά σέκα μία θά πρσιμε,
κι' ένκ μοναχά λυπούμαι,
που Ρωμηίτικα δέν ξέρειε γιά να μάθηε τούε θεσμούε.

Δέκατον κι' όδοον μετρούντεσ χρόνον
'στην γήν έδρούομεν των Παρθενώνων.

Πούνοτε εδδομίντα κι' έν η' έπτακόσα,
των Ρωμηών ή θράσιε μάλιστα βοδσα.

**Τών έκλογών παρκομηή,
διαδωλώσαιε και φωνή.**

Φ. — 'Ηλθε λοιπόν, βρε Περικλή, κι' ή νόρη μας ή νέε
κι' έμειε πολλά 'τραθήξαμε σπρωδύματα γενναία.
'Ηλθε που λέε κι' ή νόρη μας κι' από 'μπροστά μου
[διάβρισε

πανόρη και γαρούμενη με τάσπρα της τά κάλλη,
της 'φωναίε Κορόνορο, μά δέν με 'καταλάβαινε,
της 'φωναίε κι' 'Εληράρο, μά τίποτα και πάλι,
της είπα και Δραγούμαρο, άλλ' έμωσ περά βρέχει,
κι' ίσα πρós τó Παλάτι μας με την καρδίσα τρέχει.

Και τόν Πριγκηπα κυττάξω
και Κορόνορο φωναίω.
Βλέπω και τόν Βασιληζ,
σκουζώ Κόρονοσ κι' 'Εληρά,
μα κι' αυτοί δέν με προσέχου
κι' ίσα 'στό Παλάτι τρέχου.

Κι' έτραγε καβδαλαρία
'στας όδοεσ 'Ερωμού κι' Αιάλου,
κι' ήταν τάση φασαρία
κι' ένκ κρυό του διαβόλου.

Σακαράηδες ποικίλοι
μέ της σπάθιε των περνούε,
έτραμαν φωναίε σε χείλη
και τά λόγια λησμονούε.

Βλέπω κι' ένκ Γερμανό
πρós τάριστόρο μου πλάι
δίγωε τρίζ και σπανό,
και του λέο: «Αφουλά»,
και με βλέπειε και γελάει.

'Ηλθε κι' ή κνιούρη νόρη μεσ 'στών έκλογών της τρέλλιεε
μ' ένκ κρυό Ρωσικό,
μέ περιφορηίε δκντέλαιε
κι' όλο και γουναρικό.

